

[Taanquist]

har gjort opmærksom på det gang på gang uden at finde ørenlyd for det i ministeriet.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg er egentlig lidt forbløffet over denne debat. Hvis forslag det er, og hvem der har skrevet under på det, er selvfølgelig ubestridt. Jeg synes, det er en mærkværdig debat på baggrund af, at Socialdemokratiet og regeringen nu er enige om, at der er nogle problemer, der skal løses, og nogenlunde om hvordan, og så skal man have en stor diskussion om det!

Må jeg gøre opmærksom på, at der er en ganske bestemt grund til, at regeringens lovforslag – hvis jeg må have lov at kalde det det, hr. Taanquist – er foreslået til ikrafttræden den 1. januar 1988. Jeg ved ikke, om det er nogen bekendt i denne sal, at vi har et budget, der skal hænge sammen, og at vi har et totalrammeprincip. Jeg vil gerne bede de ordførere, der jeg nok synes kom temmelig vidt om i ønskelisten – hvad jeg sådan set godt kan forstå, for det kunne jeg såmænd også godt, hvis jeg ikke lige var socialminister – give nogle forslag til, hvordan vi skal finde de penge inden for det sociale område, eller hvilke andre områder man skal finde dem på.

Det er da rigtigt, som fru Aase Olesen siger, at jeg betragter dette her som en urimelighed og en af de sorte pletter, som vi bør have fjernet. Men alt kan altså ikke gøres fra det ene år til det andet og på samme dato og inden for 3 måneder. Det synes jeg nu nok Det Radikale Venstre plejer at have en rimelig god forståelse for, og det skal jeg gerne dokumentere med tørre tal.

De sociale udgifter er voksende; de har aldrig været større, end de er i dag, og de vokser stadig. Hertil kommer, at regeringen, som det vil fremgå, i denne samling fremlægger en lang række temmelig omkostningskrævende initiativer. Men at de ikke alle kan træde i kraft pr. 1. januar 1987, synes jeg ærlig talt, man med de senere års økonomiske diskussioner her i Tinget in mente kunne have en vis forståelse for.

Jeg synes, vi skal glæde os over, at vi nu i fællesskab får løst nogle problemer, og det skal ikke komme an på, om det ene forslag er bedre eller dårligere end det andet. Det er nogle problemer for nogle mennesker, vi får

løst. Lad os glæde os over det. Men lad være med at have ønskelisterne alt for langt fremme, for der er altså noget, der hedder facit til sidst og nogle penge, der skal betales på en eller anden måde.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Når socialministeren undrer sig over debatten, er der vel egentlig grund til at gøre opmærksom på – der er godnok ikke personsammenfald – at vi allerede i sidste samling udtrykkelig påpegede den urimelighed, og at vi altså fremsatte vores forslag den 14. oktober sidste år. Jeg tror faktisk, at vores forslag har været et godt argument for ministeren til at gå til regeringen og sige: dette her kan vi ikke holde til at gå imod. Så sker der det, at man venter med et sådant socialdemokratisk forslag, indtil det kan behandles sammen med ministerens forslag. Men det er da lidt provokerende, når Kristeligt Folkeparti går op og roser ministeren for hendes forslag. Vi er glade for, at der er så stor enighed om disse forslag, og det glæder vi os med ministeren over, men der er da ingen grund til, at vi skal udsættes for, at man alene roser ministeren for, at hun over én måned efter er blevet lige så klog, som Socialdemokratiet har været i næsten et år.

Dernæst vil jeg bede ministeren – jeg ser, hun markerer – samtidig lige bekræfte, at vi skal have en forhandling om socialindkomsten, for man kunne godt af forslaget få det indtryk, at ministeren mener, at problemet nu er løst. Det er det selvfølgelig ikke, og vi har heller ikke spor imod, at dette ene problem er taget med her for nemheds skyld, men der er en række andre, vi gerne vil tale om.

(Kort bemærkning).

Birthe Hansen (SF):

Jeg vil gerne sige til socialministeren, at jeg ikke synes, jeg fik svar på mit spørgsmål. Jeg synes ikke, jeg har slået om mig med ønsker. Jeg spurgte bare, om socialministeren ikke ville overveje at indføre et andet beregningsgrundlag end det, jeg læser mig til ud af bemærkningerne. Det, jeg spurgte om, var: når man ude i kommunerne kun skal bruge 30.000 kr.s fradraget, hvor man ved en ar-